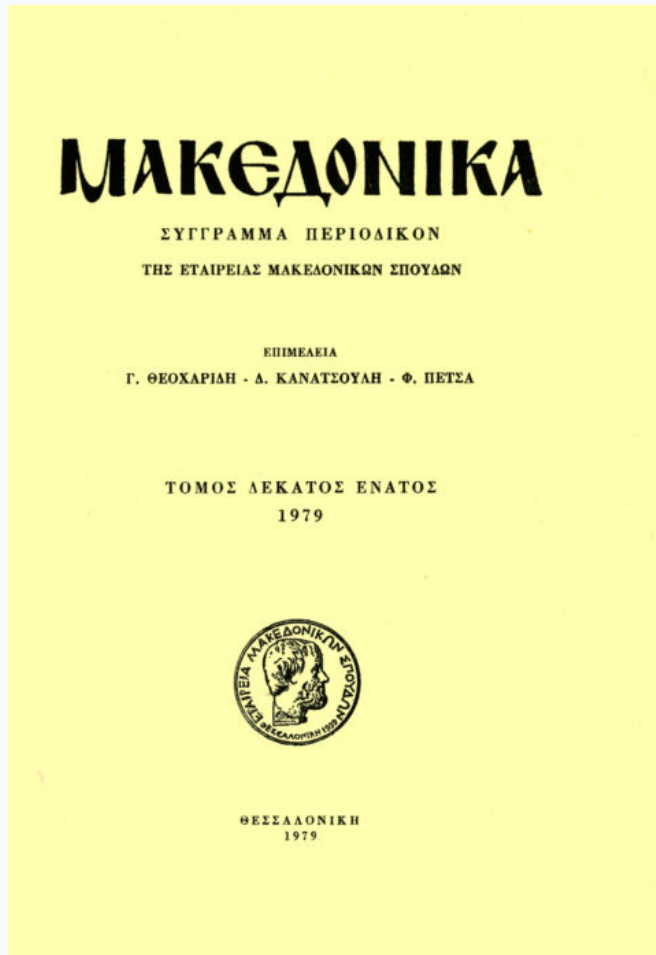

Μακεδονικά

Τόμ. 19, Αρ. 1 (1979)

Ο Ιγνάτιος Καλόθετος ιδρυτής του ναού του Αγίου Βλάσιου στη Μεγίστη Λαύρα

Θανάσης Παπαζώτος

doi: [10.12681/makedonika.480](https://doi.org/10.12681/makedonika.480)

Copyright © 2014, Θανάσης Παπαζώτος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαζώτος Θ. (1979). Ο Ιγνάτιος Καλόθετος ιδρυτής του ναού του Αγίου Βλάσιου στη Μεγίστη Λαύρα. *Μακεδονικά*, 19(1), 426–429. <https://doi.org/10.12681/makedonika.480>

σεων κάλυψε κυρίως μόνον ένα τμήμα, αυτό της Μαύρης Θάλασσας, και ειδικότερα τῶν δυτικῶν παραλιῶν τῆς, τοῦ ἰδιαίτερα ἐκτεταμένου θέματος τοῦ Συμποσίου. Στὸν τομέα αὐτὸν παρουσιάσθηκαν ἐνδιαφέρουσες εἰσηγήσεις καὶ ἀνακρινώσεις, ποὺ συμβάλλουν στὴ διερεύνηση τῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν προβλημάτων τῆς περιοχῆς.

Ὡς θέμα τοῦ ἐπομένου συνεδρίου ὀρίστηκε «Ἡ Γένοβα καὶ οἱ γενοῦατες ἔμποροι στὴ Μαύρῃ Θάλασσα».

Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων
Καβάλας

Χ. ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ

Ο ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΚΑΛΟΘΕΤΟΣ
ΔΙΔΥΜΗΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΛΑΣΙΟΥ ΣΤΗ ΜΕΓΙΣΤΗ ΛΑΥΡΑ

Στὴν πολὺτιμη σειρά Archives de l'Athos τυπώνεται γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα χρυσόβουλλο τοῦ Ἀνδρόνικου Β' Παλαιολόγου ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1314 μὲ τὸ ὁποῖο παραχωροῦσε στὸ μοναχὸ Ἰγνάτιο Καλόθετο τὸ ναὸ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ στὴ Βέροια¹. «Ἐφ' ὧ καὶ τοῦ τιμιωτάτου ἱερομονάχου κυροῦ Ἰγνατίου τοῦ Καλόθετου ἀναδεξαμένου πατριαρχικῶ γράμματι τὴν ἐντὸς Βερροίας σεβασμιᾶν μονὴν τὴν εἰς ὄνομα τετιμημένην τοῦ δεσπότη μου καὶ σωτήρος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, προβεβηκότος καὶ προστάγματος τῆς βασιλείας μου κατὰ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ,....., ἡ βασιλεία μου ἀσμένως τε καὶ εὐμενῶς προσχοῦσα τῇ δεήσει αὐτοῦ τὸν παρόντα χρυσόβουλλον λόγον ἀπολύει,....». Ἀπὸ τὸ κείμενο συνάγεται ὅτι πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1314 ὁ Ἰγνάτιος Καλόθετος εἶχε πάρει πατριαρχικὸ γράμμα, ἴσως τοῦ βεροιώτη στὴν καταγωγὴ πατριάρχῃ Νήφωνα, καὶ πρόσταγμα τοῦ Ἀνδρόνικου Β' Παλαιολόγου μὲ τὰ ὁποῖα τὸν παραχωροῦσαν τὴ μονή. Σὰν ἐπισφράγισμα τῆς κατοχῆς τῆς μονῆς ἐκδίδεται στὰ 1314 τὸ χρυσόβουλλο. Στὴ συνέχεια τὸ κείμενο τοῦ χρυσόβουλλου ἀναφέρει: «ἔξέσται δὲ αὐτὸ καὶ ὡς προφίλοιο διατρίβειν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ Ἁθῶ πλείονος ἔρωτι ἡσυχίας, ἐντάξει δὲ τῇ μονῇ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν τιμιώτατον ἐν μοναχοῖς κύρ Ἀνδρέαν τὸν Καλόθετον μεθ' ὧν ἐπάγεται μοναχῶν οἰκειῶν, ...». Ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα φαίνεται ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος τοῦ ἔδινε τὴ δυνατότητα νὰ κινεῖται ἐλεύθερα ἀνάμεσα στὴ Βέροια καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος ἔχοντας τὸν πατέρα του καὶ μερικοὺς μοναχοὺς στὴ Βέροια. Ὁ Ἰγνάτιος πρέπει νὰ βρισκόταν στὴ Βέροια στὰ 1314 καὶ 1315, ἄφοῦ τότε τοῦ ἀποστέλλεται τὸ χρυσόβουλλο μὲ τὴν προνομιακὴ παραχώρηση καὶ τότε τελείωσε ἡ διακόσμηση τοῦ ναοῦ ἀπὸ τὸ ζωγράφο Γεώργιο Καλλιέργη². Γι' αὐτὸ ἡ ὄριμη, ὄχι γεροντικὴ, ἀντρικὴ μορφή στὰ πόδια τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου σὲ τοιχογραφία τοῦ νότιου τοῖχου τοῦ ναοῦ τοῦ «Χριστοῦ» πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ἰγνάτιος καὶ ὄχι ὁ πατέρας του Ἀνδρέας³. Ἄν μάλιστα τὸ ἔνδυμά του εἶναι ἔνδυμα ἱερομονάχου καὶ ὄχι μοναχοῦ, τότε θὰ

1. Ἡ ἐκδόση τοῦ κειμένου στῶν P. Lemerle, A. Guillou, N. Svoronos, D. Papachrysanthou, Paris 1977, ἀριθ. 103. Παλιότερα τὸ περιχόμενον τοῦ ἐγγράφου εἶχε ἀποδώσει περιληπτικὰ ὁ Fr. Dölger, Regesten der Kaiserurkunden des oströmischen Reiches von 565-1453, München-Berlin 1924-1965, IV (1960), n°. 2353.

2. Σ τ. Π ε λ ε κ α ν ἰ δ η, Καλλιέργης, δλης Θετταλίας ἄριστος ζωγράφος, Ἀθήναι 1973, σ. 7-12.

3. Δυστυχῶς ἡ τρίστιχη ἔμμετρο ἐπιγραφή ἀνάμεσα στὸν εἰκονιζόμενο καὶ στὸν ἅγιον Ἀρσένιο εἶναι καταστραμμένη καὶ δὲν βοηθᾷ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, βλ. Σ τ. Π ε

εἶχαμε ἕνα πρόσθετο λόγο νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος εἶναι ὁ Ἱγνάτιος, ἀφοῦ τὸ χρυσόβουλλο διαχωρίζει σαφῶς τὸν τίτλο τοῦ ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ πατέρα του.

Τὸ σταυροπήγι τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ λειτουργεῖ ἀναξάρτητο ὡς τὸ 1329¹. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο προσαρτήθηκε ὡς μετόχιον στὴ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας γιὰ λόγους ποὺ μᾶς εἶναι ἄγνωστοι: «ὡσαύτως κατέχειν καὶ τὸ μετόχιον, τὸ εὑρισκόμενον ἐντὸς Βερροίας, εἰς τὸ δνομα τιμώμενον τοῦ Δεσπότου μου καὶ Σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν». Ἐτσι ἐξηγεῖται γιὰτί σήμερα τὸ χρυσόβουλλο τοῦ 1314 βρίσκεται στὴ Λαύρα.

Στις ἀρχὲς τοῦ ἐπόμενου χρόνου (Σεπτέμβρης τοῦ 1330) ἀναφέρεται σὲ πατριαρχικὸ γράμμα τοῦ Ἡσαΐα (1323-1334)² ὅτι ὁ Ἱγνάτιος Καλόθετος κατεῖχε ἕνα πατριαρχικὸ μονύδριον τοῦ ἁγίου Νικολάου, «τὰ Ρουσάλια», ποῦ παλιότερα ἀνήκε στὴ Λαύρα³. Εἶναι τελειῶς ἀνεξήγητο, γιὰτί τὸν ἐπόμενο μῆνα Ὁκτώβριο τοῦ 1330⁴ ὁ ἴδιος πατριάρχης μὲ γράμμα του ἐπικυρώνει τὰ δικαιώματα τοῦ Ἱγνατίου Καλόθετου πάνω στὴ μονὴ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἀφοῦ κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ ἴδιος ἔλειπε ἀπὸ τῆ Βέρροια καὶ ἡ μονὴ ἤδη εἶχε προσαρτηθεῖ στὴ Λαύρα. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἱγνάτιος συνδέοταν μὲ τὴ μονὴ τῆς Λαύρας καὶ ἴσως ὁ ἴδιος εἶχε μεταβιβάσει σ' αὐτὴν τὰ δικαιώματά του γιὰ τὸ σταυροπήγι τῆς Βέρροιας. Ὁ πατριάρχης Ἡσαΐας μὲ τὸ γράμμα τοῦ 1330 τοῦ δίνει ἀπόλυτη ἐλευθερία γιὰ μεταβίβαση τῶν τίτλων του σὲ ἄλλους ὅταν γράφει «... ἔχειν τε τοῦτον (τὸν Καλόθετον) ἐπ' ἀδείας παραπέμψαι αὐτὸ (τὸ μοναστήριον) καὶ πρὸς ὄντινα βούλεται, ὥστε κατέχεσθαι καὶ παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸν ὁμοιον τρόπον,».

Ἀργότερα στὰ 1337 ὁ Ἱγνάτιος Καλόθετος ἐγκαταλείπει τὸ μακεδονικὸ χῶρο καὶ φεύγει γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη ὅπου μὲ γράμμα τοῦ πατριάρχου Ἰωάννη ΙΔ' Καλέκα «παρκελεύεται εἶναι... ἐν κατοχῇ τοῦ περὶ τὸν Ἀνάπλου διαικειμένου μοναστηρίου τοῦ εἰς δνομα τιμώμενου τοῦ τιμίου ταξιάρχου τῶν ἁνω δυνάμεων Μιχαήλ καὶ ἐπικεκλήμένου τοῦ Σωσθενίου,»⁵.

λ ε κ α ν ἱ δ η, ὁ.π., σ. 11. Ὁ τελευταῖος στίχος μόνο σώζει ἀκέραια τὴ μετρικὴ τοῦ μορφῆ:

ΤΟ ΠΡΟC Π [] ΚΤΗΤΟΡΟC []
 ΔΕΗCΙΝ Δ [] ΤΩΝ CΩΝ [] ΩΝ
 CΤΑΥΡΟΠΗΓΙΝ ΤΕΘΗΚΕΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ

1. Σ ω φ ρ. Ε ὐ σ τ ρ α τ ι ἄ δ ο υ, Ἱστορικά μνημεῖα τοῦ Ἄθω, «Ἑλληνικῶς» 2(1929) 356.

2. Fr. Dölger, *Aus den Schatzkammern des Heiligen Berges*, München 1948, N. 101.

3. Actes de Lavra, ὁ. π., 71-72.

4. Ὁ. π., N. 94.

5. F. Miklosich - J. Müller, *Acta et diplomata graeca medii aevi sacra et profana*, Βιέννη 1860, τ. 1, σ. 168.

Γιὰ τὴ μονὴ Σωσθενίου βλ. R. J a n i n, *La géographie ecclésiastique de l'Empire byzantin*, Ière partie, *Le siège de Constantinople et le Patriarcat o ecumenique*, Tome III, *Les eglises et les monastères*, Paris 1953, σ. 359-362. Τέσσερα χρόνια μετὰ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ Ἱγνατίου Καλόθετου ὡς γηγόμενου τῆς μονῆς βρίσκουμε σ' αὐτὴν καὶ τὸ Γρηγόριο Παλαμᾶ. Βλ. J. M e y e n d o r f, *Introduction à l'étude de Gregoire Palamas*, Paris 1959, σ. 98-99. Τὸ γεγονός αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς τοῦ Παλαμᾶ πρέπει νὰ συνδυαστεῖ μὲ τὴν παρουσία ἐκεῖ τοῦ Καλόθετου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Meyendorf, ὁ.π., σ. 99, σημ. 14, θά μπορούσε

Ἐκ τῆν παράθεση τῶν κειμένων φαίνεται ὅτι ὁ Ἱγνάτιος Καλόθετος ἐγκαταλείπει ὀριστικά τῆ Βέροια γύρω στὰ 1329 μεταβιβάζοντας τὰ δικαιώματά του πάνω στή μονή τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ στή μονή τῆς Μεγίστης Λαύρας. Ἐπίσης δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ σιγουριά ὅτι ἀπὸ τὸ 1314 ὡς τὸ 1329 ἔμενε συνέχεια στή Βέροια, γιατί ἤδη μὲ τὸ χρυσόβουλλο τὸ 1314 τὸ ἐπιτροπέταν ἢ παραμονὴ καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος «πλείονος ἔρατι ἡσυχαίς». Φαίνεται ὅτι ἡ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ παρεῖχε τὴν ποθητὴ ἡσυχία.

Στὸ verso τοῦ χρυσόβουλλου τοῦ 1314 ὑπάρχουν τέσσερις ἐνδιαφέρουσες σημειώσεις: 1) «Χρυσόβουλλον τοῦ εἰς τὴν Βέρροιαν μετοχίου», 2) «Χρυσόβουλλον τῆς Βερροίας διὰ τὸ μετόχιον τὸ εὑρισκόμενον ἐν αὐτῇ», 3) «Χρυσόβουλλον διὰ τὸ μετόχιον εἰς τὴν Βέρροιαν». Καὶ οἱ τρεῖς πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες μετὰ τὸ 1329, ἐπειδὴ ὅλες ἀναφέρουν τὸ μοναστήρι ὡς ἐξαρτημένο μετόχιον. Ἡ δευτέρη σημείωση ἔχει κάποια σημασία, γιατί ἡ γενικὴ «τῆς Βερροίας» προδίδει τὸν τόπο προέλευσης τοῦ ἐγγράφου τὸ ὁποῖο πρωταρχικὰ δὲν ἀνήκε στὴ Λαύρα. Ἡ τέταρτη σημείωση ἀναφέρει: «Ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος χαρίζει εἰς Ἱγνάτιον Καλόθετον τὸ ἐν τῇ Βερροίᾳ μονῆριον· οὗτος ὁ Καλόθετος ἦλθε ἐδῶ καὶ ἡσύχασεν καὶ ἔκτισε τὸν ἅγιον Βλάσιον· ἐκεῖ εἶναι ὁ ἴδιος ἐξωγραφισμένος. Ἀπὸ τότε ἕως τώρα τὸ παρὸν εἶναι χρόνων 476». Ἡ τελευταία πρόταση χρονολογεῖ τὴν σημείωση στὰ 1790. Ἡ σημείωση γράφτηκε στὴ Λαύρα ἀπὸ τὸ χαρτουλάριον Κύριλλο Λαυριώτη¹. Ὅταν ἐπομένως γράφεται «ὁ Καλόθετος ἦλθε ἐδῶ καὶ ἡσύχασεν» ἐννοεῖται προφανῶς ἡ Λαύρα. Μόνο μιά ἀσυνταξία θὰ μποροῦσε νὰ συνάψει τὸ ἐπίρρημα ἐδῶ μὲ τὸ μ ο ν ὀ δ ρ ι ο ν τῆς προηγούμενης πρότασης δίνοντας στὸ κείμενο τὴν ἐξῆς ἐννοία: «ὁ Ἀνδρόνικος χαρίζει τὸ μονῆριον τῆς Βέροιας στὸν Ἱγνάτιο Καλόθετο. Ὁ Καλόθετος πῆγε στὸ μονῆριον, ἀσκήτησε ἐκεῖ καὶ ἔκτισε τὸν ἅγιο Βλάσιον» ἐννοεῖται ὅτι ἡ Βέροια καὶ διατηρεῖ θαυμάσιες τοιχογραφίες τῶν ἀρχῶν τοῦ 14ου αἰ., ἐποχῆ πού ὁ Καλόθετος εἶναι βεβαιωμένο ὅτι ζοῦσε κατὰ διαστήματα ἐκεῖ. Εἶναι ὁμως δυνατό νὰ εἶχε ἐπιζηήσει μιά τέτοια παράδοση γιὰ ἓνα ναὸ τῆς Βέροιας στὸ μακρινὸ Ἅγιον Ὅρος; Τὸ πράγμα φαίνεται ἀπίθανον.

Στὴ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐξω ἀπὸ τὸ κύριο μοναστικὸ συγκρότημα ὑπάρχει ναὸς τοῦ ἁγίου Βλασίου². Μιά μαρμάρινη ἐπιγραφὴ ἀναφέρει ὅτι ἀνακαινίσθη ἐκ βάρθρων διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου τοῦ ἐν μοναχοῖς Ἰωακείμ³ κατὰ τὸ ἔτος ζ'ΑΖ, δηλαδὴ τὸ 1529. Ἐπομένως ἡ σημείωση τοῦ 1790 πρέπει ν' ἀναφέρεται σ' αὐτὸ τὸ μνημεῖο. Ἐπειτα

νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸν ἡσυχαστὴ Ἱγνάτιο «première victime des sarcasmes de Barlaam à Thessalonique». Ξέρομε ὅτι ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς τὸ 1326 σὲ ἡλικία τριάντα χρόνων βρισκόταν στὴ σκῆτη Βεροίας, τῆ σημερινῆ μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου κοντὰ στὸν Ἀλιάρκωνα, καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ὡς τὸ 1331. Ἀμέσως μετὰ ἐπιστρέφει στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἀσκήτεῖ στὸ ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Σάββα κοντὰ τῆς Μεγίστης Λαύρας. M e y e n d o r f, ὁ.π., σ. 58-59. Στὸ διάστημα 1326-9 οἱ δύο ἄνδρες πρέπει νὰ εἶχαν γνωριστεῖ στὴ Βέροια, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον ἢ γνωριμία τους νὰ ἦταν παλιότερη, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο μόνιζαν στὸν Ἄθω. Ἐπειτα τόσο ἡ σχέση τοῦ Παλαμᾶ ὅσο καὶ ἡ σχέση τοῦ Καλόθετου μὲ τὴν Μεγίστη Λαύρα δίνουν ἀρκετὲς πιθανότητες σὲ μιά τέτοια ὑπόθεση. Ἐπομένως ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς πρέπει νὰ βρέθηκε σὲ ἀρκετὰ γνῶριμο περιβάλλον, ὅταν τὸ 1341 πῆγε γιὰ νὰ μείνει στὴ μονὴ Σωσθενίου.

1. Γιὰ τὸν Κύριλλο Λαυριώτη βλ. A. G u i l l o u, Les débuts de la diplomatie byzantine: Cyrille de Lavra, BCH 82(1958) 610-634.

2. Ὁ ἀρχιτέκτωνος Μίλτος Πολυβίου φωτογράφησε καὶ σχεδίασε τὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Βλασίου τῆς Λαύρας. Ὅσα στοιχεῖα χρησιμοποιοῦ γιὰ τὸ μνημεῖο ὀφείλονται στὶς δικές του σημειώσεις.

στήν κτητορική ἐπιγραφή τοῦ 1529 ὑπονοεῖται ἡ ὑπαρξὴ ἑνὸς παλιότερου ναοῦ στήν ἴδια θέση. Ὁ ναὸς χρειάζεται νὰ ἐρευνηθεῖ γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ ὡς ποῖο σημεῖο διατηρεῖται ὁ ἀρχικὸς πυρήνας καὶ ποιά ἦταν ἡ ἀνακαίνισή τοῦ Ἰωακείμ. Τὸ πρῶτο κτίσμα ἐγίνε μετὰ τὴν ἀνάμειξη τοῦ Ἱγνατίου Καλόθετου ἀνάμεσα στὰ χρόνια 1315 καὶ 1330, ὅταν ἐκεῖνος κατὰ διαστήματα ἔμενε στὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Βλασίου τῆς Μεγίστης Λαύρας εἶναι κατάγραφος ἐσωτερικὰ χωρὶς νὰ διακρίνονται σήμερα ἴχνη παλιότερης τοιχογράφησης. Ἀνάμεσα στὶς παραστάσεις εἰκονίζεται καὶ ἓνας κτήτορας χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἐπιγραφή. Ἡ σημείωσις τοῦ 1790 ἀναφέρει ὅτι μέσα στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Βλασίου εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Καλόθετος «ἐξωγραφισμένος». Βέβαια ἴχνη τοιχογραφιῶν τοῦ 14ου αἰ. δὲν ὑπάρχουν οὔτε καὶ στὸ 18ο αἰ. πρέπει νὰ ὑπῆρχαν ἀφοῦ καὶ τότε ἡ μορφή τοῦ μνημείου ἦταν πάνω κάτω ἴδια μ' αὐτὴν ποὺ διατήρησε ὡς τὶς μέρες μας. Ὁ χαρτουλάριος Κύριλλος ποὺ γνῶριζε κάποια στοιχεῖα σχετικὰ μετὰ τὴν ἰδρυσιμὴν τοῦ ναοῦ ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸ ναὸ, ἦταν φυσικὸ νὰ ἐβλεπε στὸ πρόσωπο τοῦ εἰκονιζομένου κτήτορα τὸν Ἱγνάτιο Καλόθετο, ἀφοῦ καμιά ἐπιγραφή δὲν καθόριζε τὴν ταυτότητά του. Ὑπάρχει βέβαια ἀκόμη μία ἐκδοχὴ ἂν καὶ ἀρκετὰ ἀπίθανη. Ἴσως τότε ποὺ ἐγίνε ἡ τοιχογράφισις τοῦ ναοῦ νὰ θεωρήσαν καλὸ νὰ παραστήσουν τὸν Ἱγνάτιο Καλόθετο ἀπὸ σεβασμὸ στὸ πρόσωπό του καὶ ἀπὸ ἐκτίμησις τῆς ιδιότητάς του ὡς ἀρχικὸ κτήτορα τοῦ ναοῦ.

Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων
Θεσσαλονίκης

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΠΑΖΩΤΟΣ